

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, 2.3.2005 r.
COM(2005) 72 wersja ostateczna

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO RADY**

Europejska Polityka Sąsiedztwa

Zalecenia dla Armenii, Azerbejdżanu, Gruzji oraz dla Egiptu i Libanu

{SEC(2005) 285}
{SEC(2005) 286}
{SEC(2005) 287}
{SEC(2005) 288}
{SEC(2005) 289}

1. WSTĘP I STRESZCZENIE

Strategia Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS)¹ Komisji Europejskiej z maja 2004 r., zatwierdzona przez Radę w czerwcu 2004 r.², określiła orientację EPS na nadchodzące lata, definiując cele i zasady, zakres geograficzny oraz metody, jakie mają zostać wykorzystane w celu wdrożenia EPS. Towarzyszyły jej raporty krajowe w sprawie Izraela, Jordanii, Mołdowy, Maroka, Autonomii Palestyńskiej, Tunezji i Ukrainy, a następnie w grudniu 2004 r. ukazał się komunikat Komisji³ w sprawie projektów planów działań dla tych krajów. Wspomniane plany działań zostały przyjęte przez Radę i obecnie trwa proces ich zatwierdzania przez kraje partnerskie.

W czerwcu 2004 r. Rada, na podstawie Strategii opracowanej przez Komisję, postanowiła o włączeniu Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji do EPS, otwierając perspektywy znacznie silniejszego partnerstwa i podejmując w ten sposób istotny krok na drodze zaangażowania UE w regionie Południowego Kaukazu. Służby Komisji opracowały raporty w sprawie tych państw, stanowiące generalny przegląd.

W obliczu wejścia w życie Układu o Stowarzyszeniu z Egiptem i wkrótce z Libanem⁴, służby Komisji opracowały raporty w sprawie tych dwóch państw. Raporty te zawierają generalny przegląd sytuacji politycznej i gospodarczej tych państw.

Niniejszy komunikat przedstawia kluczowe elementy pięciu raportów krajowych sporządzonych przez służby Komisji, przy udziale Wysokiego Przedstawiciela w sprawach związanych ze współpracą polityczną i WPZiB, oraz zawiera zalecenia w sprawie planów działań.

2. OCENY PAŃSTW

Południowy Kaukaz⁵

Armenia

Przez pierwsze lata po odzyskaniu przez Armenię niepodległości, stosunki UE – Armenia koncentrowały się na kwestii trudnej sytuacji humanitarnej będącej wynikiem rozpadu Związku Radzieckiego i konfliktu z Azerbejdżanem o Górski Karabach. Podjęto kroki w kierunku stworzenia podstaw dla przejścia do demokracji i gospodarki rynkowej. Istotny etap w stosunkach między UE a Armenią stanowiło wejście w życie w 1999 r. Układu o partnerstwie i współpracy (UPW).

W ostatnich latach Armenia osiągnęła dobre wyniki makroekonomiczne, przy imponujących stopach wzrostu gospodarczego. Istnieją wskazania, że zaczyna to wywierać wymierny wpływ na wysoki poziom ubóstwa w Armenii. Przystąpienie, w 2003 r., Armenii do WTO wskazuje, że państwo to zrobiło postępy w kierunku kluczowych reform rynkowych. Postępy

¹ COM(2004) 373, z 12.5.2004.

² Konkluzje Rady, GAERC, z 14.7.2004; Konkluzje Prezydencji, Rada Europejska 17-18 czerwca 2004.

³ COM(2004) 795, z 9.12.2004.

⁴ Umowa przejściowa z Libanem weszła w życie w marcu 2003 r.

⁵ Dokumenty robocze pracowników Komisji SEC(2005) 285, SEC(2005) 286 i SEC(2005) 288.

odnotowano również w zakresie dostosowywania ustawodawstwa armeńskiego do unijnego. Ważny krok stanowiło przyjęcie strategii anty-korupcyjnej i utworzenie rady anty-korupcyjnej.

Jednakże, przed Armenią nadal stoją poważne wyzwania, szczególnie w dziedzinie demokracji i praw człowieka oraz wykonywania zobowiązań członka Rady Europy i OBWE. Znacznej poprawy wymaga system wyborczy, szczególnie w celu wykonania zaleceń Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (ODIHR) po wyborach prezydenckich i parlamentarnych w 2003 r. W celu wzmocnienia poszanowania praw człowieka niezbędna jest reforma zasad państwa prawa i sektora egzekwowania prawa. Potrzebna jest znaczna zmiana w celu rozwoju społeczeństwa obywatelskiego, w tym gwarancja wolności środków masowego przekazu. W dziedzinie gospodarki, poszanowanie zasad państwa prawa jest zasadnicze dla poprawy koniunktury i inwestycji. Usprawnienie systemu podatkowego i celnego będzie istotne, jeśli ich skutkiem będzie rzeczywisty wpływ na korupcję. Z punktu widzenia wysiłków w zakresie wypracowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego i ograniczenia ubóstwa i różnic w dochodach kwestią zasadniczą będzie wdrożenie Programu Strategii Ograniczenia Ubóstwa. Niezbędna będzie również dalsza restrukturyzacja sektora energetycznego, w tym podjęcie kroków w kierunku likwidacji elektrowni atomowej w Mecamorze. Konflikt z Azerbejdżanem o Górski Karabach przenika wszystkie aspekty życia politycznego i gospodarczego Armenii. Armenia będzie w stanie w pełni rozwinąć swój potencjał jedynie w przypadku znalezienia pokojowego, sprawiedliwego i trwałego rozwiązania dla tego konfliktu.

Rząd armeński zadeklarował gotowość podjęcia tych wyzwań, rozwoju stosunków z UE i dalszej integracji ze strukturami europejskimi. W związku z tym Komisja jest zdania, że w oparciu o zobowiązania rządu armeńskiego, istnieje możliwość wykorzystania planu działań EPS w celu umocnienia stosunków pomiędzy UE a Armenią i promowania przeprowadzenia niezbędnych reform.

Kluczowe cele planu działań powinny obejmować: umocnienie państwa prawa, struktur demokratycznych i pluralizmu (na przykład w drodze reformy ustawodawstwa wyborczego zgodnie z zaleceniami Rady Europy / OBWE i przeprowadzenia demokratycznych wyborów; reformy konstytucyjnej uwzględniającej zalecenia Rady Europy; reformy samorządu terytorialnego); umocnienie poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, szczególnie wolności słowa i wolności zgromadzeń; poprawę koniunktury i modernizację sektora publicznego; skuteczne zwalczanie korupcji i nadużyć; reformę administracji podatkowej i celnej oraz ustawodawstwa zgodnie z normami międzynarodowymi i unijnymi; postępy w zakresie ograniczania ubóstwa; zrównoważony rozwój i ochronę środowiska; likwidację elektrowni atomowej w Mecamorze; postępy w kierunku rozstrzygnięcia konfliktu i wzmocnionej współpracy regionalnej. W celu wsparcia skutecznego wdrożenia planu działań należy utrzymać rozsądne strategie makroekonomiczne.

Przyjmując za punkt wyjścia bieżący kontekst polityczny, gospodarczy i instytucjonalny opisany w raporcie krajowym, plan działań dla Armenii powinien przewidywać wzmocniony dialog polityczny; dalsze wdrożenie UPW; wsparcie dla reform gospodarki rynkowej prowadzących do stopniowej integracji gospodarczej z rynkiem wewnętrznym UE; dalsze wsparcie dla rehabilitacji gospodarczej stref konfliktu w kontekście jego rozstrzygnięcia; większe wsparcie finansowe, w tym rozszerzenie mandatu EBI dla Armenii począwszy od roku 2007; wzmocnione wsparcie dla współpracy regionalnej; wzmocnioną współpracę w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, w tym możliwe podjęcie dialogu w sprawie współpracy wizowej / umowy o readmisji; intensyfikację współpracy w sektorze

energetycznym, komunikacji elektronicznej i transportu, środowiska i zdrowia publicznego oraz wzmocnioną współpracę w dziedzinie nauki i technologii; intensyfikację kontaktów międzyludzkich, w szczególności w dziedzinie edukacji, szkoleń i młodzieży, jak również w kontekście konfliktu o Górski Karabach; w przypadku poczynienia postępów w zakresie wdrożenia planu działań należy również rozważyć możliwość nowego lepszego układu, który zastąpiłby UPW z chwilą jego wygaśnięcia.

Azerbejdżan

W pierwszych latach po odzyskaniu przez Azerbejdżan niepodległości, stosunki pomiędzy UE a Azerbejdżanem koncentrowały się na kwestii trudnej sytuacji humanitarnej będącej wynikiem rozpadu Związku Radzieckiego, konfliktu z Armenią o Górski Karabach i niestabilną sytuacją wewnętrzną. Podjęto określone kroki w kierunku stworzenia podstaw dla przejścia do demokracji i gospodarki rynkowej. Wejście w życie Układu o partnerstwie i współpracy (UPW) w 1999 r. stanowiło istotny etap w stosunkach pomiędzy UE a Azerbejdżanem, przewidując w szczególności regularny dialog polityczny. Stosunki pomiędzy UE a Azerbejdżanem stale rozwijały w ostatnich latach. Dzisiejszy dialog jest o wiele bardziej ukierunkowany, a współpraca silniejsza, szczególnie w sektorze energetycznym i transportu.

Nadrzędnym wyzwaniem, przed jakim wciąż stoi Azerbejdżan jest potrzeba umocnienia państwa prawa, demokratycznych mechanizmów gwarantujących zachowanie równowagi politycznej (w tym wolne i sprawiedliwe wybory), walka z korupcją i nadużyciami oraz ochrona praw człowieka, zgodnie ze zobowiązaniami Azerbejdżanu jako członka Rady Europy i OBWE. W dziedzinie gospodarczej, kluczowym czynnikiem stałego wzrostu będzie dalsza poprawa koniunktury inwestycyjnej i dywersyfikacja działalności gospodarczej. Skuteczne wdrożenie Państwowego Programu Rozwoju Gospodarczego i Ograniczenia Ubóstwa ustanowi ramy dla sprostania określonym strukturalnym wyzwaniom gospodarczym, przed jakimi stoi Azerbejdżan. Oprócz wspomnianych wyzwań natury politycznej i gospodarczej, rozstrzygnięcie konfliktu o Górski Karabach zlikwidowałoby bardzo poważną przeszkodę na drodze rozwoju Azerbejdżanu i regionu.

Rząd azerbejdżański zadeklarował gotowość podjęcia tych wyzwań, rozwoju stosunków z UE i dalszej integracji ze strukturami europejskimi. W związku z tym Komisja jest zdania, że w oparciu o zobowiązania rządu azerbejdżańskiego, istnieje możliwość wykorzystania planu działań EPS w celu umocnienia stosunków pomiędzy UE a Azerbejdżanem i promowania przeprowadzenia niezbędnych reform.

Kluczowe cele planu działań powinny obejmować: umocnienie państwa prawa, struktur demokratycznych i pluralizmu (lepszy podział instytucjonalny władzy, reforma samorządu terytorialnego) i umocnienie ustawodawstwa wyborczego i procesów wyborczych, aby wzmocnić demokratyczne normy wyborcze; przeprowadzenie skutecznej reformy w dziedzinie zasad państwa prawa (sądownictwo, organy odpowiedzialne za egzekwowanie prawa); lepszą ochronę praw człowieka i wolności i niezależności środków masowego przekazu; zwiększone wysiłki w kierunku zrównoważonego rozwoju ogólnego systemu gospodarczego; poprawę koniunktury i modernizację sektora publicznego; reformę administracji podatkowej i celnej oraz ustawodawstwa zgodnie z normami międzynarodowymi i unijnymi; skuteczne zwalczanie korupcji i nadużyć; większą przejrzystość w zakresie zarządzania dochodami z ropy naftowej i w zakresie procesu prywatyzacji; postępy w zakresie ograniczania ubóstwa; zrównoważony rozwój i ochronę środowiska; przystąpienie do WTO; postępy w kierunku rozstrzygnięcia konfliktu i

wzmocnionej współpracy regionalnej. W celu wsparcia skutecznego wdrożenia planu działań należy utrzymać rozważne strategie makroekonomiczne.

Przyjmując za punkt wyjścia bieżący kontekst polityczny, gospodarczy i instytucjonalny opisany w raporcie krajowym, plan działań dla Azerbejdżanu powinien przewidywać wzmocniony dialog polityczny; dalsze wdrożenie UPW; wsparcie dla reform gospodarki rynkowej prowadzących do stopniowej integracji gospodarczej z rynkiem wewnętrznym UE; dalsze wsparcie dla rehabilitacji gospodarczej stref konfliktu w kontekście jego rozstrzygnięcia; większe wsparcie finansowe, w tym rozszerzenie mandatu EBI dla Azerbejdżanu począwszy od roku 2007; wzmocnione wsparcie finansowe dla współpracy regionalnej; wzmocnioną współpracę w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, w tym możliwe podjęcie dialogu w sprawie współpracy wizowej / umowy o readmisji; intensyfikację współpracy w sektorze energetycznym, komunikacji elektronicznej i transportu, środowiska i zdrowia publicznego oraz kontaktów międzyludzkich, w szczególności w dziedzinie edukacji, szkoleń i młodzieży; w przypadku poczynienia postępów w zakresie wdrożenia planu działań należy również rozważyć możliwość nowego, lepszego układu, który zastąpiłby UPW z chwilą jego wygaśnięcia.

W ciągu 2005 r. Komisja zamierza otworzyć w Azerbejdżanie przedstawicielstwo.

Gruzja

Po odzyskaniu przez Gruzję niepodległości w 1991 r., stosunki pomiędzy UE a Gruzją koncentrowały się na kwestii trudnej sytuacji humanitarnej w Gruzji będącej wynikiem rozpadu Związku Radzieckiego i konfliktów wewnętrznych istniejących w Gruzji. Podjęto określone kroki w kierunku stworzenia podstaw dla przejścia do demokracji i gospodarki rynkowej. Wejście w życie Układu o partnerstwie i współpracy (UPW) w 1999 r. stanowiło istotny etap w stosunkach pomiędzy UE a Gruzją, przewidując w szczególności regularny dialog polityczny. W poprawionej strategii krajowej z 2003 r. Komisja odnotowała niedostateczny postęp w kierunku demokracji i gospodarki rynkowej: „W sytuacji politycznej Gruzji dominuje powszechne ubóstwo, poważne problemy z systemem rządów i słabe poszanowanie zasad państwa prawa, w tym wysoki poziom korupcji, napięte stosunki z Rosją oraz konflikty wewnętrzne, obejmujące w szczególności oderwanie się republik Abchazji i Południowej Osetii, oraz wysoki poziom zagranicznego długu publicznego.”

Dlatego też UE i szersza społeczność międzynarodowa z radością przyjęła „Różaną Rewolucję” w listopadzie 2003 r. Przeprowadzone w jej następstwie stosunkowo wolne i sprawiedliwe wybory prezydenckie i parlamentarne i rozpoczęcie rozległego programu reform stanowią pozytywne kroki. Dokonania obejmują: 1) stawienie czoła określonym formom korupcji; 2) poprawę ściągania podatków; 3) terminową wypłatę pensji i emerytur, 4) ograniczenie przemytu; 5) dobre wyniki makroekonomiczne; 6) ponowną integrację Adżarii z gospodarczym, społecznym i administracyjnym systemem Gruzji; 7) odnowione zaufanie ofiarodawców do Gruzji (udana konferencja ofiarodawców w Brukseli w czerwcu 2004 r.).

Nadrzędnym wyzwaniem, przed jakim wciąż stoi Gruzja jest potrzeba umocnienia państwa prawa, w tym reforma służb publicznych i reforma sądownictwa. Umocnienie demokratycznych mechanizmów gwarantujących zachowanie równowagi politycznej w Gruzji, zgodnie z jej zobowiązaniami jako członka Rady Europy i OBWE, jest również kluczowe z punktu widzenia poszanowania zasad państwa prawa. Zmiany w tej dziedzinie powinny pomóc scementować walkę Gruzji z korupcją w ramach, które są oparte na przepisach prawa. W dziedzinie gospodarczej, kluczowym czynnikiem stałego wzrostu będzie

dalsza poprawa koniunktury inwestycyjnej. Skuteczne wdrożenie Programu Rozwoju Gospodarczego i Ograniczania Ubóstwa będzie kluczowym środkiem dla sprostania określonym strukturalnym wyzwaniom gospodarczym, przed jakimi stoi Gruzja. W kontekście stosunków pomiędzy UE a Gruzją, wiele do zrobienia pozostaje w dziedzinie wdrożenia UPW. Poprawa stosunków z Rosją i kontynuacja wysiłków mających na celu pokojowe rozstrzygnięcie konfliktów wewnętrznych również stanowiąc będą dla Gruzji istotne czynniki w zakresie tworzenia podstaw dla długoterminowego bezpieczeństwa i dobrobytu.

Rząd gruziński gotowy jest podjąć te wyzwania, rozwijać stosunki z UE i doprowadzić do dalszej integracji ze strukturami europejskimi. W związku z tym Komisja jest zdania, że w oparciu o zobowiązania rządu gruzińskiego, istnieje możliwość wykorzystania planu działań EPS w celu umocnienia stosunków pomiędzy UE a Gruzją i promowania przeprowadzenia niezbędnych reform.

Kluczowe cele planu działań powinny obejmować wzmocnienie poszanowania zasad państwa prawa (reforma sądownictwa, organów odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa i systemu więziennictwa) oraz lepszą ochronę praw człowieka; umocnienie struktur demokratycznych i pluralizmu (reforma parlamentu, wzmocnienie niezależności środków masowego przekazu, reforma samorządu terytorialnego, reforma wyborcza); poprawę koniunktury i modernizację sektora publicznego; reformę administracji podatkowej i celnej oraz ustawodawstwa zgodnie z normami międzynarodowymi i unijnymi oraz skuteczne zwalczanie korupcji i nadużyć; przejrzysty proces prywatyzacji; postępy w zakresie ograniczania ubóstwa; zrównoważony rozwój; ochronę środowiska; postępy w kierunku rozstrzygnięcia konfliktów i wzmocnionej współpracy regionalnej. W celu wsparcia skutecznego wdrożenia planu działań należy utrzymać rozsądne strategie makroekonomiczne.

Przyjmując za punkt wyjścia bieżący kontekst polityczny, gospodarczy i instytucjonalny opisany w raporcie krajowym, plan działań dla Gruzji powinien przewidywać wzmocniony dialog polityczny; dalsze wdrożenie UPW; wsparcie dla reform gospodarki rynkowej prowadzących do stopniowej integracji gospodarczej z rynkiem wewnętrznym UE; dalsze wsparcie dla rehabilitacji gospodarczej stref konfliktów w kontekście ich rozstrzygnięcia; większe wsparcie finansowe, w tym rozszerzenie mandatu EBI dla Gruzji począwszy od roku 2007 i wzmocnionym wsparciem finansowym dla współpracy regionalnej; wzmocnioną współpracę w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, w tym możliwe podjęcie dialogu w sprawie współpracy wizowej / umowy o readmisji; intensyfikację współpracy w sektorze energetycznym, komunikacji elektronicznej i transportu, środowiska, spraw morskich i rybołówstwa oraz zdrowia publicznego, jak również wzmocnioną współpracę w dziedzinie nauki, technologii i innowacji oraz kontaktów międzyludzkich, w szczególności w dziedzinie edukacji, szkoleń i młodzieży; w przypadku poczynienia postępów w zakresie wdrożenia planu działań należy również rozważyć możliwość nowego, lepszego układu, który zastąpiłoby UPW z chwilą jego wygaśnięcia.

Egipt i Liban

W czerwcu 2004 r. Rada zwróciła się do Komisji, aby Komisja, przy udziale Sekretariatu Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela w kwestiach związanych ze współpracą polityczną i WPZiB, rozpoczęła przygotowania do planów działań z krajami śródziemnomorskimi, które ratyfikowały Układy o Stowarzyszeniu z UE. W związku z tym, jako podstawę dla

opracowania planów działań, Komisja przygotowała niniejsze raporty w sprawie Egiptu i Libanu⁶.

W przypadku obu tych państw, pełne wdrożenie układów o stowarzyszeniu pozostaje głównym celem dwustronnych stosunków. EPS idzie dalej, oferując perspektywę coraz bliższych stosunków obejmujących znaczący stopień integracji gospodarczej i pogłębienie współpracy politycznej. W oparciu o treść raportów krajowych, Komisja w bliskiej współpracy z Prezydencją i Wysokim Przedstawicielem, w odpowiednich przypadkach, rozpocznie w najbliższym możliwym terminie formalne konsultacje z Egiptem i Libanem, mające na celu zawarcie wszechstronnych i zrównoważonych planów działań.

Kluczowe priorytety planu działań obejmować będą dwa szerokie obszary: po pierwsze, zobowiązania do określonych działań wzmacniających przestrzeganie wspólnych wartości w dziedzinach obejmujących poszanowanie zobowiązań międzynarodowych, demokracji i zasad państwa prawa, w tym przeprowadzenie demokratycznych wyborów, poszanowanie dla wymierzania sprawiedliwości i praw człowieka oraz określone cele w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; po drugie, zobowiązania do działań, które zbliżą te państwa partnerskie do UE w zakresie szeregu priorytetowych dziedzin, takich jak polityka rozwoju gospodarczego i społecznego (w tym ograniczanie ubóstwa i zrównoważony rozwój), handel i rynek wewnętrzny (obejmujący sektory takie jak energia, transport, środowisko, sprawy morskie i rybołówstwo, społeczeństwo informacyjne, badania i innowacja, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne oraz kontakty międzyludzkie).

Priorytety dla działań będą możliwie jak najbardziej szczegółowe, w zależności od danej kwestii, i będą w ten sposób stanowić punkty odniesienia, które można monitorować i oceniać. Plan działań określi kluczowe działania w ograniczonej liczbie dziedzin, którym należy nadać szczególnie wysoki priorytet, oraz działania w szerszym zakresie dziedzin, odpowiadające zakresowi obowiązujących porozumień dwustronnych. Dla zajęcia się tymi różnymi priorytetami zostaną określone wyraźne horyzonty czasowe.

3. WNIOSKI I ZALECENIA

Raporty w sprawie państw Południowego Kaukazu wskazują na potrzebę kontynuacji reform w Armenii, Azerbejdżanie i Gruzji oraz postępu w zakresie szeregu kluczowych dziedzin. Komisja uważa, że plany działań stanowiłyby użyteczne narzędzie, za pomocą którego UE mogłaby bardziej umocnić swoje stosunki z tymi państwami i aktywnie pobudzić niezbędne zmiany. W związku z powyższym, Komisja zaleca, aby Rada przyjęła ogólne zaproponowane powyżej rozwiązania i wyraziła zgodę na to, aby prace rozpoczęły się od opracowania dla każdego ze wspomnianych państw planu działań, na podstawie którego Komisja, w ścisłej współpracy z Prezydencją i, w odpowiednim przypadku, z Wysokim Przedstawicielem, nawiąże kontakt z danymi państwami partnerskimi. Prace nad tymi planami działań zostałyby podjęte niezwłocznie. Komisja podkreśla, że plany działań zostaną dostosowane do potrzeb każdego państwa i że każde państwo zostanie potraktowane indywidualnie. Państwa Członkowskie będą w pełni informowane o rozwoju sytuacji w zakresie tych konsultacji.

W oparciu o raporty krajowe w sprawie Egiptu i Libanu Komisja rozpocznie opracowywanie planów działań z każdym z tych państw. Zaleca się, aby konsultacje w sprawie tych planów

⁶ Dokumenty robocze pracowników Komisji SEC(2005) 287 i SEC(2005) 289.

działań rozpoczęły się możliwie jak najwcześniej. W obliczu ustąpienia rządu libańskiego i wyborów zaplanowanych na maj, rozwój sytuacji wpłynie na ramy czasowe konsultacji. Celem jest osiągnięcie zrównoważonego planu działań z każdym państwem, obejmującego, z uwzględnieniem niezbędnych zmian, takie same dziedziny ogólne jak w przypadku poprzednich partnerów tj. aspekty polityczne (w tym poszanowanie zobowiązań międzynarodowych, demokracji i zasad państwa prawa) oraz gospodarcze, w tym zrównoważony rozwój, oraz aspekty sektorowe (rynek wewnętrzny i kwestie związane z handlem; sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne; sprawy środowiskowe; kontakty międzyludzkie). Państwa Członkowskie będą uzyskiwać na bieżąco pełne informacje w toku tych konsultacji.

W przypadku wszystkich pięciu wspomnianych państw, podobnie jak w przypadku innych państw objętych EPS, odpowiednie Rady Stowarzyszenia lub Współpracy zostaną poproszone o zatwierdzenie planów działań po ich przyjęciu. Okres obowiązywania planów działań powinien wynosić od trzech do pięciu lat, a monitorowaniem wdrażania planów działań zajmą się instytucje odpowiednich układów o stowarzyszeniu lub współpracy. Na podstawie oceny wyników takiego procesu monitoringu oraz informacji przedstawionych przez partnerów, Komisja, przy udziale Wysokiego Przedstawiciela w zakresie kwestii związanych ze współpracą polityczną i WPZiB, przedstawi ocenę w połowie okresu, dotyczącą postępu osiągniętego w ciągu dwóch lat, oraz kolejną ocenę w terminie trzech lat od formalnego zatwierdzenia każdego planu działań.